

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 268/2016
25.01.2017.године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца ЗЗ „АА“ из ..., као правног следбеника ЗЗ „ББ“ из ..., кога заступа пуномоћник др Ивица Чолак, адвокат из ..., са умешачем на страни тужиоца ВВ из ..., против туженог ДП „ГГ“ у стечају из ..., кога заступа стечајни управник Агенција за приватизацију Републике Србије, ради остварења излучног права, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2130/15 од 09.11.2015.године, у седници већа одржаној дана 25.01.2017.године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Привредног апелационог суда Пж бр. 2130/15 од 09.11.2015.године и пресуда Привредног суда у Београду П бр. 1063/12 од 09.02.2015.године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Првостепеном пресудом Привредног суда у Београду П бр. 1063/12 од 09.02.2015.године, у ставу првом изреке одбијен је тужбени захтев да се утврди излучно право из стечајне масе туженог на стварима ближе наведеним у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбачена је тужба у погледу евентуалног тужбеног захтева да се утврди постојање потраживања тужиоца према туженом у износу од 51.888.519,98 динара са законском затезном каматом од 09.06.2012.године па до исплате. У ставу трећем изреке тужилац је обавезан да туженом накнади парничне трошкове у износу од 586.560,00 динара.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр 2130/15 од 09.11.2015.године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду Привредног суда у Београду.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужилац побија правноснажну пресуду донету у другом степену због свих законом прописаних разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) осим у погледу ревизијског цензуса који је

прописан чланом 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да је ревизија тужиоца основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на постојање других апсолутно битних повреда одредаба парничног поступка. Ревизијом се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом јер није санкционисао битне повреде учињене у поступку пред првостепеним судом. Одредбом члана 361. релевантног ЗПП прописане су апсолутне и релативно битне повреде одредаба парничног поступка, те релативно битне повреде могу бити разлог за укидање ако су од утицаја на доношење законите и правилне пресуде, што по оцени другостепеног суда овде није био случај. Међутим, основано ревидент указује на погрешну примену материјалног права од стране нижестепених судова, због чега чињенично стање није правилно и потпуно утврђено, што је разлог за њихово укидање.

Предмет тужбеног захтева у овом спору је утврђење излучног права тужиоца на армираном бетонском силосу са транспортним уређајем за утовар зрнасте робе са сушаром, кип јами, колској ваги, прилазном кружном путу код силоса, огради око воћњака, бензинској пумпи и помоћним објектима број ... до ..., који се налазе на кп.бр. ..., лист непокретности број ... КО .... Предмет евентуалног тужбеног захтева је утврђење потраживања тужиоца у износу од 51.888.519,98 динара са припадајућом каматом као противвредност ствари које су предмет излучног потраживања.

Према до сада утврђеним чињеницама тужилац је правни следбеник претходног тужиоца ЗЗ „ББ“ из ..., који је иницијалним актом од 09.01.2012.године покренуо овај спор, а тужени је ДП у стечају, који је отворен решењем Трговинског суда у Зрењанину Ст 28/2005 од 21.09.2005.године. Правни претходник тужиоца је био у државини катастарске парцеле ... на основу правноснажне пресуде Трговинског суда у Зрењанину П бр. 247/06 од 23.03.2007.године, те је по тврдњи тужиоца сопственим средствима изградио ствари које су предмет излучног потраживања и у истом периоду извршио одређене радове на адаптацији помоћних зграда ... до ... на истој парцели које су такође предмет излучења по примарном захтеву тужиоца заснованом на тврдњи да је постао власник истих у смислу члана 21. Закона о основама својинскоправних односа.

У поновљеном поступку укинута је пресуда Трговинског суда у Зрењанину П бр. 247/06, те је тужбени захтев за утврђење излучног права претходника тужиоца на наведеној катастарској парцели одбијен. На основу исказа стечајног управника туженог, утврђено је да су се на катастарској парцели ... налазиле помоћне зграде означене бројевима ... до ... у моменту отварања стечајног поступка над туженим, да је стара бензинска пумпа различита од пумпе која постоји на наведеној парцели, док остали објекти који су предмет тужбеног захтева за излучење нису постојали на наведеној парцели у моменту отварања стечајног поступка, те нису унети у стечајну масу кроз економско финансијски извештај и попис. Вештачењем и саслушањем вештака на рочишту утврђено је да

тузилац не поседује материјалне доказе о извршеним улагањима у адаптацију постојећих помоћних објеката, нити доказе о поседовању грађевинске дозволе, инвестиционотехничке документације, нити пак грађевински дневник или финансијско-књиговодствену документацију о градњи објеката који су предмет захтева за излучење.

Код овако утврђених чињеница првостепени суд је имајући у виду да тузилац није на несумњив начин доказао нити да је власник предметних покретних и непокретних ствари поводом којих захтева предложено излучење, нити да оне представљају део стечајне масе, применом правила о терету доказивања из члана 220. и 223. ЗПП одбио примарни тужбени захтев као неоснован. Тужбу у делу евентуалног тужбеног захтева је одбацио јер тузилац своје новчано потраживање није пријавио у стечајном поступку над туженим те није упућен на парницу да своје потраживање оствари сагласно одредби члана 90, 93. и 96. став 1. Закона о стечајном поступку.

Другостепени суд је потврдио првостепену пресуду, дајући другачије разлоге за своје одлучивање. По оцени другостепеног суда ствари чије се излучење тражи могу се сматрати или непокретним стварима или покретним стварима које се не могу одвојити од земљишта које је власништво туженог, то по оцени другостепеног суда тузилац са основом не може захтевати њихово излучење из државине туженог и предају истих у сопствену државину. По оцени другостепеног суда тузилац је са основом могао захтевати искључиво исплату новчаног износа, односно противвредности јер физичка предаја ствари није могућа. Међутим, како је тузилац евентуални тужбени захтев поставио као утврђујући, који у конкретном случају није дозвољен сагласно члану 188. ЗПП, јер се ради о потраживању које је настало и доспело након отварања стечаја, па је тузилац морао поставити кондемпнаторни захтев за обавезивање туженог на исплату тог износа.

Врховни касациони суд је ценећи разлоге првостепеног и другостепеног суда закључио да у предметном спору није утврђено да ли је тузилац доказао или не, постојање свог излучног права на спорним покретним и непокретним стварима и којим, имајући у виду различите разлоге првостепеног и другостепеног суда за одбијање примарног тужбеног захтева, као и чињеницу да се ради о градњи и адаптацији објеката извршеним након отварања стечаја, када је претходник тужиоца био у поседу катастарске парцеле бр. ..., те исказ стечајног управника о постојању, односно не постојању објеката који су предмет излучења у време отварања стечајног поступка, а насупрот томе чињеницу да другостепени суд утврђује физичку неодвојивост објекта од земљишта које је у власништву туженог и као такво део стечајне масе.

Другостепени суд примарни тужбени захтев одбија са разлога што су предмет тог захтева непокретне или покретне ствари које се не могу одвојити од земљишта, које је власништво туженог, утврђено правноснажном пресудом П бр. 610/2010, што даје право тужиоцу да захтева исплату новчаног износа, односно њихове противвредности јер физичка предаја није могућа. Међутим, тужбу у делу евентуалног тужбеног захтева чији износ представља противвредност непокретних и покретних ствари које не могу бити предмет излучења

нижестепени судови одбацују, при чему се другостепени суд позива на одредбу члана 188. ЗПП као разлог за одбацивање истог.

Наведеном законском одредбом прописана је могућност постављања утврђујућег тужбеног захтева ако се односи на утврђење постојања неког права или правног односа, истинитости или неистинитости неке исправе под условом да тужилац има правни интерес за утврђење пре доспелости захтева за чинидбу из истог односа. Тужиочев захтев за исплату противвредности извршених улагања којима је повећао вредност стечајне масе доспевао би тек правноснажним утврђењем да је изградњом или адаптацијом увећао стечајну масу, те да се те изграђене и адаптиране ствари не могу издвојити из стечајне масе, односно одвојити од земљишта, које је власништво туженог. Тужиочев интерес за утврђујући захтев до доспелости потраживања огледа се у резервацији средстава у противвредности евентуалног утврђеног својинског права, али немогућности реализације излучног права, због чега не стоји разлог за одбачај тужбе у делу евентуалног тужбеног захтева, тим пре што је другостепени суд решењем Пж 4229/12 од 09.05.2012.године потврдио одбацивање тужбе тужиоца у делу евентуалног тужбеног захтева постављеног као кондемнаторни.

На основу изложеног Врховни касациони суд је применом члана 407. став 2. ЗПП, укинуо првостепене пресуде и вратио првостепеном суду на поновно суђење, те ће првостепени суд приликом одлучивања о тужби тужиоца дозвољеност тужбе и основаност тужбеног захтева ценити у складу са напред наведеним.

**Председник већа-судија,
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић